

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť F., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou P., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. V. N., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 153/2009 z 24. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2010 doručená sťažnosť F., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Cob 153/2009 z 24. septembra 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«*V právnej veci navrhovateľa F. (ďalej len „sťažovateľ“), proti odporcovi S., a.s. (ďalej len „S.“), o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia konaného dňa 6. 5. 2008, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb 150/2008, bol sťažovateľovi dňa 29. 10. 2009 doručený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. 9. 2009 sp. zn. 43 Cob/153/2009, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 3. 3. 2009 a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.*

Návrhom zo dňa 7.7. 2008 sa sťažovateľ domáha určenia neplatnosti uznesenia č. 2, mimoriadneho valného zhromaždenia S. konaného dňa 6. 5. 2008...

Sťažovateľ sa domáhal určenia neplatnosti citovaných uznesení z dôvodu, že sú v rozpore s článkom X ods. 3 a článkom XX ods. 1 písm. k) stanov spoločnosti S., pretože neboli schválené dvojtretinovou väčšinou hlasov prítomných akcionárov, nakoľko predmetom uznesení valného zhromaždenia je majetok, ktorého užívanie je podmienkou riadneho plnenia zmluvy o výkonoch vo verejnom záujme...

Sťažovateľ sa ďalej domáhal určenia neplatnosti citovaného uznesenia z dôvodu zneužívania akcionárskych práv v zmysle § 176b ods. 1 Obchodného zákonníka. ... V tejto súvislosti sťažovateľ konštatuje, že rozpor napadnutých uznesení valného zhromaždenia s § 176b ods. 1 Obchodného zákonníka neopiera o skutočnosť, že uznesenia valného zhromaždenia boli prijaté len hlasmi väčšinového akcionára, ale vecnou argumentáciou rozporu s oprávnenými záujmami akcionárov.

Proti rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 3. 3. 2009 podal sťažovateľ odvolanie zo dňa 14. 4. 2009. Sťažovateľ poukazoval na nesprávne právne posúdenie výrazu stanov spoločnosti odporcu „majetok, ktorý je podmienkou riadneho plnenia zmluvy o výkonoch vo verejnom záujme“ z toho hľadiska, že pre nakladanie s týmto majetkom sa vyžaduje dvojtretinová väčšina hlasov prítomných akcionárov v zmysle článku X ods. 3 a článku XX ods. 1 písm. k) stanov S. Sťažovateľ ďalej poukazoval na zneužívanie akcionárskych práv v zmysle § 176b ods. 1 Obchodného zákonníka z hľadiska netransparentnosti procesu predaja majetku spoločnosti odporcu na základe prijatých uznesení valného zhromaždenia a z hľadiska neurčitosti majetku určeného na odpredaj...

Odvolaací súd ... podľa názoru sťažovateľa pochybil vtom, že sa ďalej nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, predovšetkým s námietkou transparentnosti procesu predaja autobusov na základe napadnutého uznesenia valného zhromaždenia konaného dňa 6. 5. 2008...

Sťažovateľ v odvolaní uviedol, že základným záujmom akcionárov každej akciovej spoločnosti pri predaji majetku je maximalizácia výnosu z takéhoto predaja. ...

Je preto logické a hlavne v súlade so záujmom každého akcionára, bez ohľadu na to či je väčšinový alebo menšinový, aby valné zhromaždenie prijalo také uznesenie, ktorým sa zabezpečí maximalizácia výnosu z tohto predaja. Podľa názoru sťažovateľa najracionálnejším spôsobom predaja majetku S. zabezpečujúcim maximálnu mieru výnosu je predaj prostredníctvom výberového konania, teda generovanie kupujúceho v trhovom prostredí. Z tohto hľadiska je potom napadnuté uznesenie č. 2 valného zhromaždenia S. zo dňa 6.5.2008 neurčité a nejasné, pretože neustanovujú podmienky za akých sa má odpredať 53 ks autobusov, predovšetkým neustanovuje spôsob výberu kupujúceho a cenu jednotlivých autobusov. ...

Podľa názoru sťažovateľa ak väčšinový akcionár odporcu napadnutým uznesením valného zhromaždenia rozhodol o predaji autobusov spôsobom umožňujúcim konať predstavenstvu netransparentne a bez určenia minimálnej ceny, pričom navrhovateľ ako menšinový akcionár proti tomuto postupu namietal, väčšinový akcionár tak zneužil svoju väčšinu hlasov na valnom zhromaždení a konal v rozpore s § 176b ods. 1 Obchodného zákonníka, čo má za následok neplatnosť uvedeného uznesenia valného zhromaždenia. Oprávneným záujmom navrhovateľa totiž je aj to, aby sa predajom majetku zabezpečil maximálny možný výnos pre spoločnosť.

Sťažovateľ tiež poukazoval na rozpor napadnutého uznesenia č. 2 valného zhromaždenia odporcu zo dňa 6.5.2008 s § 176b ods. 1 Obchodného zákonníka aj z toho hľadiska, že v predmetnom uznesení absentuje presná špecifikácia autobusov určených na odpredaj. Uznesenie síce poukazuje na špecifikáciu hnutelného majetku uvedenú v prílohe, avšak predstavenstvo v tejto prílohe bližšie jednotlivé autobusy nešpecifikovalo uvedením príslušných výrobných alebo evidenčných čísiel autobusov. Nie je pritom podstatné, že S. špecifikáciu jednotlivých autobusov doložila v rámci súdneho konania ako listinný dôkaz do súdneho spisu. Podľa názoru sťažovateľa iba presná špecifikácia

autobusov určených na odpredaj zabezpečí maximálnu mieru výnosu, pretože nemôže dôjsť k zámene novších autobusov s vyššou hodnotou so staršími autobusmi s nižšou hodnotou. Z tohto hľadiska je potom napadnuté uznesenie č. 5 neurčité a nejasné. ...

Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku konštatoval, že sa plne stotožnil s právnym názorom vysloveným okresným súdom a z toho dôvodu napadnuté rozhodnutie potvrdil, pričom žalobca ani žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také okolnosti, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu a jeho právneho posúdenia tak, ako ho ustálil prvostupňový súd. ...

Odvolací súd sa teda pri odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku dôsledne riadil ustanovením § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, avšak podľa názoru sťažovateľa pochybil v tom, že sa ďalej nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, predovšetkým s námietkou transparentnosti procesu predaja majetku spoločnosti S. na základe napadnutých uznesení valného zhromaždenia konaného dňa 18.8.2008. ...

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreného v náleze sp. zn. I. ÚS 236/06 riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné...

Odvolací súd však na tieto opakovane vyjadrené právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky ... v odôvodnení svojho rozhodnutia bez akéhokolvek zdôvodnenia nebral zreteľ a iba uviedol, že po zhodnotení všetkých zistených skutočností dospel k záveru, že výkon práva väčšinového akcionára Č. a.s. nebol vykonaný na újmu práv a oprávnených záujmov druhého akcionára, ktorým je sťažovateľ. Odvolací a ani prvostupňový súd vôbec neuviedli, z akých dôvodov považujú predaj majetku spoločnosti S. na základe napadnutého uznesenia valného zhromaždenia za transparentný resp. námietkou transparentnosti sa vôbec nezaoberali.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. 9. 2009 sp. zn. 43 Cob/153/2009 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36

ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici postupom a rozsudkom sp. zn. 43 Cob/153/2009 zo dňa 24. 9. 2009 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob/153/2009 zo dňa 24. 9. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný vyplatiť na účet advokátskej kancelárie P. s.r.o. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že o návrhu sťažovateľa na určenie neplatnosti uznesenia č. 2 mimoriadneho valného zhromaždenia zo 6. mája 2008 (ďalej len „uznesenie VZ“) rozhodol Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 64 Cb 150/2008-107 z 3. marca 2009 tak, že ho zamietol. V rámci odvolacieho konania krajský súd rozsudkom sp. zn. 43 Cob 153/2009 z 24. septembra 2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), v ktorom uviedol takmer totožné skutočnosti, aké vyplývajú zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Podaným dovolaním sa sťažovateľ na najvyššom súde domáhal zrušenia rozsudku krajského súdu (aj rozsudku okresného súdu) z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože mu *„bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom“*.

Sťažovateľ zároveň s dovolaním podal aj sťažnosť adresovanú ústavnému súdu doručení 22. decembra 2009, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. O tejto sťažnosti vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 49/2010 rozhodol ústavný súd tak, že ju

z dôvodu neprípustnosti odmietol, a zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno takúto sťažnosť považovať za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (k tomu porovnaj aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Bulena a spol. proti Českej republike* a rozhodnutie uverejnené v *Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky; zv. 29/uznesenie č. 3 a pod.*).“.

Ústavný súd posúdiac okolnosti tohto prípadu z uvedeného dôvodu neposúdil sťažnosť vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ako oneskorene podanú, pričom lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na jej podanie sa v daných okolnostiach prípadu počíta od právoplatnosti (3. septembra 2010) rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (uznesenie sp. zn. 5 Obdo 13/2010 z 22. júla 2010), ktorým došlo k vyčerpaniu opravných prostriedkov v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

O dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením (sp. zn. 5 Obdo 13/2010 z 22. júla 2010) tak, že ho odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd konštatoval, „že preskúmanie všetkých námietok vznesených žalobcom, ktoré nepreukazujú porušenia zákona alebo stanov odporuje ust. 131 v spojení s ust. 183 Obchodného zákonníka, pretože takéto preskúmanie nemá vplyv na vyslovenie súdom neplatnosti uznesenia VZ“. Okrem toho najvyšší súd konštatoval, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčali pre záver o tom, že sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom či už prvého stupňa, alebo odvolacím súdom.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Ústavný súd konštatuje, že v tomto prípade právomoci ústavného súdu vo vzťahu k preskúmaniu rozsudku krajského súdu sp. zn. 43 Cob 153/2009 z 24. septembra 2009

predchádzala právomoc najvyššieho súdu, ktorý na základe podaného dovolania preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP. Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu dovolanie odmietol.

Keďže najvyšší súd odmietol dovolanie (uznesenie sp. zn. 5 Obdo 13/2010) sťažovateľa a v posudzovanom prípade je vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu zachovaná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd pristúpil k preskúmaniu tohto rozhodnutia z hľadiska namietaného porušenia označených práv sťažovateľa.

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o porušení „základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, „predovšetkým s námietkou transparentnosti procesu predaja autobusov“, neakceptoval konštantnú judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu apelujúcu na zrozumiteľnosť, korektnosť a ústavnú konformnosť rozhodnutí všeobecných súdov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu

zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta alebo ktoré je uplatňované súdnou cestou, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných a správnych súdov musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť označené práva v rozpore s ich podstatou a zmyslom.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach a preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej

neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

„Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci“ (rozsudok ESLP vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

Sťažovateľ svoju argumentáciu v sťažnosti založil na tvrdení, že k porušeniu označených práv došlo v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré spočívalo v nevysporiadaní sa s námietkou o netransparentnosti odpredaja autobusov.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že predmetom konania v danej veci bolo posúdenie žaloby sťažovateľa, či uznesenie VZ je v rozpore so zákonom alebo stanovami žalovaného, preto krajský súd v zmysle už uvedenej judikatúry bol povinný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať s takými námietkami sťažovateľa, ktoré boli relevantné a z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia rozhodujúce. V posudzovanom prípade sa krajský súd musel a mal vysporiadať s takými vznesenými námietkami sťažovateľa, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť uznesenia VZ alebo by preukazovali, že došlo k porušeniu stanov žalovaného.

Sťažovateľova námietka o netransparentnosti predaja autobusov podľa názoru ústavného súdu nemala vplyv na zákonnosť uznesenia a nebola ani v rozpore so stanovami žalovaného. Naopak, námietka sťažovateľa o netransparentnosti predaja autobusov je skôr v rozpore s jeho právom akcionára, ktorý má okrem iného podľa § 180 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „obchodný zákonník“) právo zúčastniť sa valného zhromaždenia, hlasovať na ňom, požadovať na ňom od predstavenstva informácie a vysvetlenia a uplatňovať návrhy. Sťažovateľ toto svoje právo náležite nevyužil, preto námietka týkajúca sa transparentnosti odpredaja autobusov sa ústavnému súdu javí ako účelová. Navyše, z predložených stanov žalovaného (čl. XX písm. f) vyplýva, že všetky prevody majetku žalovaného nad istú hodnotu (300 000 Sk, resp. 100 000 Sk) podliehajú kontrole dozornou radou z hľadiska opodstatnenosti a efektívnosti prevodu, preto otázku transparentnosti odpredaja autobusov je možné napadnúť v prípade pochybností pred dozornou radou.

Skutočnosť, že sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s touto námietkou sťažovateľa, ktorá podľa názoru ústavného súdu nebola z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia rozhodujúca, ešte sama osebe nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd reagoval na relevantné odvolacie námietky sťažovateľa [otázka výkladu čl. X ods. 3, XX ods. 1 písm. k) stanov žalovaného, porušenia § 176b ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka] a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi

primeraným spôsobom vysporiadal. Preto podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoje právne závery, čím poskytol dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľa ako súd odvolací.

Ústavný súd teda pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadne signály, ktoré by ho mohli pri meritórnom prerokovaní sťažnosti viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011